

Tôi Đã Thấy...

Bác sĩ Trần Văn Minh

Người Mỹ có lối sống khác biệt với chúng ta. Tại VA health care, phần đông bệnh nhân đều lớn tuổi, đặc biệt là một số lớn vẫn sống một mình. Con cái lớn rồi, lập gia đình và đi ở phương xa. Thậm chí có những người chẳng biết bây giờ con họ ở đâu? và một số veterans (cựu chiến binh) còn trẻ thì khi hỏi về cha mẹ của họ trong bệnh sử, họ trả lời:

- I don't know, they lived somewhere; for a long time, I did not have a chance to talk with them.

Có lẽ vấn đề Ai sẽ là tôi? như đã viết trong forum đã không là một vấn đề đối với họ. Một số khác, họ vẫn sống một mình dù đã lớn tuổi. Bạn hữu và hàng xóm còn quan trọng với họ hơn cả gia đình, vì khi đau ốm và khổ nạn thì họ chỉ nhờ vào những người này. Có lần, tôi hỏi một bệnh nhân:

- Are you married?
- Yes!
- So! Where is your wife?
- Next door!
- What do you mean next door?
- Oh! She lived across the street. We say Hello to each other every morning
- Why didn't you live together?
- Oh! By this way we did not engage into an argument every day. (Quả thật ở xa thì mỗi chân còn ở gần thì mỗi miệng!).

Từ khi tôi làm việc tại VA, sự kiện này hình như gặp hàng ngày. Nhưng có một hoàn cảnh thật đặc biệt mà tôi xin ghi lại nơi đây. Đây là câu chuyện

Đây là một câu chuyện có thật!

Để kính trọng linh hồn người quá cố và giữ sự an bình cho họ bên kia thế giới, những nhân vật ở đây tạm gọi là ông John Doe và bà Jane Doe.

Có một bệnh nhân, tạm gọi ông John Doe.

Khi tôi biết ông thì ông đã trên 80.

Ông là một bác sĩ quân đội đã trải qua nhiều cuộc chiến trên thế giới. Giờ thì đã hồi hưu. Trong thời gian phục vụ, ông quen với một nữ y tá quân nhân và kết hôn với bà (bà Jane Doe).

Vì cả hai đều là Veterans, nên tôi may mắn được trở thành người bác sĩ của gia đình họ.

Khi tôi tiếp xúc với bà thì bà đã trên 70.

Ông bị mắc một chứng cancer phát triển chậm, còn bà thì vướng phải Alzheimer, đặc biệt là loại Alzheimer của bà chỉ ảnh hưởng trên trí nhớ chứ không trên nói năng. Trái lại thì bà cứ nói luôn miệng.

Bà đến với tôi trên wheelchair, không còn đi đứng được, ông phải đẩy wheelchair giúp bà đến khám bệnh. Mỗi lần gặp tôi là bà cứ nói tía lia, đủ thứ dù đôi khi nó không Make any senses, ông vẫn điềm đạm trả lời từng câu hỏi của bà dù ông biết bà ấy có lẽ cũng chẳng hiểu và chẳng nhớ gì.

- Where do you bring me to, John?
- To see the doctor
- Doctor who?
- Doctor Tran!
- Tran who?
- Doctor Tran is your doctor in VA , you will see him every time you come here
- Here is where?
- Here is VA
- VA what?
- VA is doctor office; the doctor will see you
- Doctor who?....

Và cứ như thế cuộc đối thoại cứ tiếp tục không ngừng nghỉ. Ông cũng vẫn trả lời từng câu và bà hình như chỉ lắng nghe lời của ông thôi. Ông vừa giải thích với vợ bằng những lời ngắn gọn vừa nói với tôi về tình trạng của bà. Vì ông cũng là một y sĩ nên đã nói lên được những điều mà tôi cần hỏi. Bà thì ngồi wheelchair

dependent và incontinence. Nhưng khi tôi khám bệnh thì không thấy có mùi hôi của urine và trên mình thì rất là lạnh lặn, không có dấu vết của bedsore. Tôi kinh ngạc hỏi ông:

- What home health agency you are with?
- None!
- So! It's you who takes care of everything?
- Yes

Tôi rất là kinh ngạc và thán phục; vì một vị bác sĩ y khoa già nua, bệnh hoạn mà có thể săn sóc cho vợ mình kỹ đến như vậy.

Khi tôi hỏi về bệnh của ông thì ông buồn buồn trả lời về sự tiến triển của bệnh ông. Tôi thấy ông cứ nhìn bà vợ mà rưng rưng nước mắt.

Là một bác sĩ, Có lẽ ông cũng đã hiểu về bệnh của mình. Có lẽ ông buồn vì tình trạng của bà hơn là của ông.

- Do you think that I will be strong enough to take care of her?
- Don't worry, John! If you need help, I will do the best in VA system to give you a hand. Your wife is always happy under your care and also happy in her own world. God will always look after the warm hearted man.

Ông quay đầu nhìn sang bên để tránh giọt nước mắt sắp rơi. Nhưng không còn kịp. Nó đã rớt xuống trên tay người vợ.

- What's that? - Jane doe đưa tay lên nhìn.
- Just water! Honey
- What water? Where it comes from?
- I am sorry to wet you, honey, let me clean it

Ông vội rút chiếc khăn tay của mình lau khô nước mắt trên tay vợ rồi mới lau khô nước mắt của mình.

Nếu tôi không là một nam nhân và cũng không là bác sĩ đang làm phận sự thì có lẽ tôi cũng phải xin lỗi đi ra ngoài để tránh phải rơi nước mắt theo ông.

Ông cúi xuống để hai chân vợ lên pedal của wheelchair và từ từ đẩy bà ra ngoài; tôi gọi ông

- John!. You know! You create a beautiful picture that I have never had in my life. If I have a camera, I will ask your permission to capture this moment. I think, I will win a world contest.

Ông nhìn lại tôi mỉm cười rồi từ tốn đẩy xe lăn ra khỏi phòng khám.

Nhìn 2 mái đầu bạc song song đưa nhau ra khỏi phòng. Trong khoảnh khắc tôi phải ngừng làm việc, bấm vội vào cái camera ở trong tim để ghi lại hình ảnh này.

Sau vài lần khám bệnh, một hôm, ông đến với tôi và chỉ có một mình. Quần áo xốc xếch và mình mẩy có mùi. Có lẽ đã lâu ông không tắm giặt. Ông đã sụt cân rất nhiều. Tóc đã thưa và bạc nhiều hơn.

- Just not eating well - ông nói.
- John! Are you alone now?
- Yes!
- Where is your wife?
- She passed away!
- Oh! I am so sorry to hear that. I am sure that she is just changing the hand of care from you to God! And I am sure that she will feel no different!
- Thank you!
- John! I'm worrying about your condition. I need some lab work. When do you think you can come fasting for a blood check?
- Whenever! I am free now . Tell you the truth, I don't care now. She passed away and I have nothing to care any more..

Ông bước ra khỏi phòng khám, vẫn chậm chậm, đầu bạc cúi xuống, lại một lần nữa, một hình ảnh rất đẹp đã ghi thêm vào ký ức tôi. Tôi tự hỏi: *Giữa tình yêu, nhưng nhớ của một cặp nhân tình trẻ phải xa nhau và hình ảnh nước mắt của kẻ bạc đầu! Không biết cái nào đẹp hơn?*

Vài tuần sau, tôi check lại hồ sơ của ông để theo dõi kết quả thử nghiệm. Khi click đến tên ông trên computer thì có một hàng chữ warning:

Patient died on... Do you want to continue?

Tôi tắt máy, ngồi yên trong giây lát.

Trong không gian tôi chợt thấy một đóa hoa hồng rất kỳ lạ, rất thơm tho, đang bay vút cao. Có lẽ, nó đang đi về hướng An Bình Vĩnh Cửu, không còn buồn phiền và sẽ được nằm gọn trong bàn tay của đấng thiêng liêng.....

Anh là y sĩ trong nghề

Nên anh đã biết ngày về thiên thu

Chỉ vì một khối tình nhu

Nên xin ghi lại tình thu tặng người.

BS. Trần văn Minh